

POSTANOWIENIE

26 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 26 lutego 2026 r. w Warszawie
na skutek skargi kasacyjnej N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 26 września 2022 r., I AGa 179/22,
w sprawie z powództwa A. spółki akcyjnej w J.
przeciwko N. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
o zapłatę,

1. odrzuca skargę kasacyjną,

**2. zasądza od N. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w O. na rzecz A. spółki akcyjnej w J. kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia
pieniężnego, za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia
niniejszego orzeczenia zobowiązanemu, tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana (określana w skardze kasacyjnej także mianem powoda) N. sp. z
o.o. w O. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, w

którym oddalono apelację skarżącej w sprawie o zapłatę z powództwa A. S.A. w J.

Jako podstawy kasacyjne skarżąca wskazała naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (dalej: u.i.t.) „przez jego wadliwą wykładnię”, a także art. 4 pkt 6 u.i.t. „przez jego wadliwą wykładnię”, art. 47 ust. 4 u.i.t. „przez jego wadliwe zastosowanie” (s. 1 skargi). Przytoczone powyżej *in extenso* zarzuty skargi wyczerpują całość zgłoszonych w sprawie podstaw kasacyjnych; dalsza część pisma zawierała uzasadnienie tych podstaw oraz wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy przytoczenie podstaw kasacyjnych wraz z uzasadnieniem. Oba te elementy odnoszą się do centralnych wymagań stawianych wspomnianemu środkowi zaskarżenia, decydujących o istocie i charakterze skargi kasacyjnej. Skarga, która nie spełnia wymienionych wymagań, jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu przez sąd drugiej instancji lub Sąd Najwyższy (art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.).

Wymagania dotyczące sformułowania podstaw kasacyjnych oraz ich uzasadnienia stanowią dwa oddzielne komponenty skargi pozostające ze sobą w immanentnym związku. Przytoczenie podstaw wymaga wskazania przepisów, które, w ocenie skarżącego, doznały naruszenia wskutek wydania zaskarżonego orzeczenia, oraz postaci tego naruszenia. W przypadku pierwszej podstawy kasacyjnej zarzucane uchybienie może przejawiać się błędną wykładnią lub niewłaściwym zastosowaniem przepisów prawa materialnego (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), a w przypadku drugiej podstawy kasacyjnej – naruszeniem przepisów postępowania mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Samo wymienienie w skardze kasacyjnej przepisów prawa bez bliższego określenia, co konkretnie w stanowisku sądu i z jakiego powodu skarżący uważa za naruszenie prawa, nie czyni jednak zadość pojęciu wskazania podstawy

kasacyjnej. Zważywszy, że ustawowy opis podstaw kasacyjnych ma charakter abstrakcyjny, skarżący powinien wypełnić te podstawy konkretną treścią wpływającą z okoliczności sprawy, w której wydano zaskarżone orzeczenie. Wymagania tego nie realizuje poprzestanie na powtórzeniu brzmienia art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. lub posłużenie się ogólnikowymi sformułowaniami stwarzającymi wątpliwości interpretacyjne co do treści i zakresu zarzutów wypełniających daną podstawę kasacyjną (zob. postanowienie SN z 19 września 2023 r., I CSK 5304/22, wraz z przywołanym tam orzecnictwem, podobnie postanowienie SN z 22 stycznia 2026 r., I CSK 3505/24).

Skarga kasacyjna wniesiona w niniejszej sprawie nie spełnia przedstawionych wyżej wymagań. Ograniczenie się przez skarżącego do wypunktowania przepisów prawa, które – w jego ocenie – doznały naruszenia, stanowi jedynie pozorne przytoczenie podstawy kasacyjnej. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego poszczególne zarzuty powinny być przedstawione szczegółowo (zob. orzeczenia SN z 21 grudnia 1934 r., C.III. 321/34, oraz z 10 stycznia 1935 r., C 2152/34). W celu zadośćuczynienia temu wymaganiu konieczne jest nie tylko precyzyjne wskazanie, które przepisy, oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) aktu prawnego, zostały naruszone, ale także: na czym polegało dane naruszenie oraz jakie następstwa wywołało dla wyniku sprawy. W ten sposób strona wnosząca skargę kasacyjną precyzuje przedmiot i kierunek kontroli kasacyjnej, którym Sąd Najwyższy jest związany – z zastrzeżeniem badania z urzędu przyczyn nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Konieczność wskazania podstaw, na których zostaje oparte zaskarżenie orzeczenia, jest konsekwencją ograniczenia ram postępowania kasacyjnego i związanego z tym zakresu kognicji Sądu Najwyższego, sprawującego nadzór judykacyjny nad działalnością orzecniczą sądów powszechnych w ramach określonych przepisami prawa procesowego. Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest uprawniony do samodzielnego tworzenia lub dokonywania konkretyzacji zarzutów kasacyjnych oraz do przeprowadzania wykładni skargi w celu stwierdzenia określonych podstaw kasacyjnych. Działanie takie byłoby niedopuszczalne nie tylko z tej przyczyny, że mogłoby okazać się niezgodne

z intencją oraz rzeczywistymi zamierzeniami strony wnoszącej skargę, lecz także dlatego, że mogłoby prowadzić do powstania wątpliwości co do roli Sądu w sporze toczącym się między przeciwnikami procesowymi, dążącymi do ochrony przeciwstawnych interesów. Prowadzi to do wniosku, że zarzuty naruszenia przepisów prawa poprzestające na wyliczeniu przepisów, nie mogą być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, a skarga kasacyjna, której podstawy nie zostały należycie skonkretyzowane, podlega odrzuceniu (zob. postanowienia SN z: 24 lutego 1998 r., I CKN 518/97; 6 maja 2022 r., II CSKP 529/22; 19 września 2023 r., I CSK 5304/22).

Przedstawione w skardze zarzuty, aby rzeczywiście stanowiły podstawę kasacyjną, to jest umożliwiały Sądowi Najwyższemu dokonanie kontroli orzeczenia sądu drugiej instancji w ramach ograniczonej kognicji wynikającej z art. 398¹³ § 1 k.p.c., muszą być przy tym dostatecznie precyzyjne. Skarżący powinien wskazać przepisy, z których da się wywieść konkretną normę prawną, która, w jego ocenie, została naruszona.

W przypadku podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., czyli naruszenia prawa materialnego, zarzut powinien obejmować, oprócz przytoczenia właściwych jednostek redakcyjnych aktu prawnego i wskazania formy ich naruszenia (przez błędną wykładnię albo niewłaściwe zastosowanie), krótkie wyjaśnienie istoty popełnionego przez sąd drugiej instancji błędu. Z ramach zarzutu błędnej wykładni prawa materialnego powinna nastąpić rekonstrukcja normy nieprawidłowo wywiedzionej z danych przepisów i wskazanie jej rzeczywistej (właściwej, zdaniem skarżącego) treści. W razie natomiast zarzutu błędnego zastosowania prawa skarżący powinien wyjaśnić, z jakich przyczyn uważa, że zrealizowała się hipoteza normy, której dyspozycji sąd nie zastosował, względnie zaszła sytuacja odwrotna.

Z kolei zarzut naruszenia przepisów postępowania powinien obejmować wskazanie tych przepisów wraz z krótkim wyjaśnieniem, dlaczego działanie sądu drugiej instancji było z nimi niezgodne i z jakich przyczyn uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. postanowienie SN z 19 września 2023 r., I CSK 5304/22).

Postawione przez skarżącego zarzuty nie realizują zatem kodeksowego wymagania sformułowania podstaw kasacyjnych. Wskazanie przepisów prawa materialnego, opatrzone ogólnym stwierdzeniem, że zostały one błędnie wyłożone lub niewłaściwie zastosowane, nie pozwala bowiem Sądowi Najwyższemu na ocenę tych zarzutów. Do rozpoznania skargi istotnie konieczne byłoby uzupełnienie zgłoszonych przez pozwaną podstaw kasacyjnych o skonkretyzowaną treść. Opisany brak, jako dotyczący wymagań konstrukcyjnych skargi, nie może być jednak przedmiotem wezwania do usunięcia braków formalnych skargi, gdyż możliwości takiej nie przewidują przepisy prawa. Zarazem natomiast Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do samodzielnego uzupełnienia skargi, gdyż nie może poszukiwać, w zastępstwie strony, przyczyn, dla których zaskarżony wyrok mógłby zostać uchylony lub zmieniony. Tym samym, wobec niespełnienia wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych, skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 *in principio* k.p.c.

Dla powyższego wniosku nie ma znaczenia okoliczność, że skarga kasacyjna pozwanej zawierała uzasadnienie podstaw kasacyjnych. Oba elementy konstrukcyjne wymienione w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., tj. podstawy skargi oraz ich uzasadnienie, są bowiem odrębne i pełnią różne funkcje. Podstawy skargi wiążą Sąd Najwyższy i wyznaczają – poza przypadkiem nieważności postępowania – merytoryczny zakres kontroli zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 *in principio* k.p.c.). Z kolei uzasadnienie tych podstaw służy szerszemu wyjaśnieniu stanowiska strony, uargumentowaniu jej racji, a także ewentualnemu wsparciu się poglądami nauki prawa czy judykatury.

Sąd Najwyższy nie może jednak samodzielnie, tylko na podstawie uzasadnienia podstaw skargi, wywodzić konkretnych wątków i uznawać je za „uzupełnienie” wymagania formalnego skargi w postaci przytoczenia podstaw kasacyjnych. W pewnym uproszczeniu można wskazać, że podstawy skargi służą wyznaczeniu granic kontroli zaskarżonego orzeczenia, a ich uzasadnienie – wykazaniu, że skutkiem wspomnianej kontroli powinno być jego uchylenie lub zmiana. Wnioskowanie o zakresie kognicji Sądu Najwyższego wyłącznie z argumentów podniesionych przez stronę, w oderwaniu od zgłoszonych podstaw

kasacyjnych, godziłoby w art. 398¹³ § 1 *in principio* k.p.c. przez stworzenie ryzyka, że w istocie to Sąd Najwyższy poszukiwałby – w miejsce strony – podstaw do ingerencji w prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji.

O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

(M.M.)

[SOP]